

איתו מילה בקשר לתרגום המחזה, משום שהייתי להוט להתחיל לעבוד עליו. קיבלתי תשובה ש-הפחות במשרתים היה מקבל מכר בדת ממנה. הבנתי שסר חייני ירדתי מייד לאדמיניסטרציה ר אמרתי שהחופשה לשנה מתקבלת על דעתי ושיתכן שאכנס עכשיו לשלוש שנות חופשה. לגלות מי רצון. יהיה לי מצער לנדוד ל- באר-שבע או לירושלים, מכיון שאין באפשרותי לשרת את המר-סד שאני כליכך אהב".

הטורים עולים ואיתם מסתגלת נימה של ליגלוג עצמי: "במיקרה הגרוע ביותר יכול להיות שאצי-טרך לשחק גם על בימות וסטי-אנד וברדודוי", הוא מסכם.

קשר מיוחד

את-צהריים של יום המח-רת. יהודה נכנס הביתה ב-בהילות, מוסר לידי מיכתב הו-קרה חם מאיוו אישיות פוליטית ידועה, חוטף ממני את המיכתב לפני שהגעתי לסופו. על הקיר צדה את עיני התמונה של הו-צרת יוספה שוקן. בתה של יו-ספה, אולי (מתחרו עם שולי) היתה אהבת נעוריו ואשתו הרא-שונה של יהודה. בתו, ספי בת ה-21, נקראת על שם הסבתא. את אולי הכיר כששירת בלהקת הכרמל ב-1951. בבחינת-הכניסה שלה היא שרה את דואט הו-אהבה מתוך דון ג'ובני של מו-צארט: "הבה נשלב ידנו ו-בואה אל ארמוני", ומאו שילבו שניהם ידיים ופצחו בדואט ש-נמשך לאורך 18 שנה. עד ליום מותה ממחלת הסרטן.

מייד אחרי נישואיהם נסעו אולי ויהודה ללונדון, לצורך השתלמות. כל אחד בתחום עבודתו האמנו-תית. בלונדון נולד בנם הבכור, ליאור, בן ה-27 כיום. שנישא לפני כחודש.

ההשקיה שלנו בלונדון היתה אחד הצעדים הנכונים ביותר ש-עשיתי בחיי. שנינו סיימנו בהצ-טינות את לימודינו ונפתחו לפ-נינו הרבה דלתות לעולם הגדול. בחרנו לחזור ארצה. אולי כבשה מייד מקום חשוב בעולם הזימרה - באופרה, באופרטה ובמיוזיקלס, ואילו אני התחלתי את צעדי-מבראשית בהבימה. היו שנים קשות. ברגעים שחללו להאמין בי, בתקופות שגם אצלי התגנב הספק לגבי כישרוני. היתה אולי (המשך בעמוד 54)

מציין גם בלי שחקנים. אני אחד מהקורבנות של ההוכחה הזאת. הוא מתלוצץ בכאב. אני חושב שהם ישמחו לתת לי אורכה ל- כמה שנים נוספות כדי להוכיח את התיזה שלהם.

מה בכל זאת קרה שם? הוא זורק מבטים לכל הכיוונים ומתקשה לגלות מה העניינים. "אני יותר מדי אהב את ה-תיאטרון הזה. יותר מדי חרד לגורלו. לא רוצה להדליף סקני-דלים של המישפחה החוצה. הפרס הגדול ביותר היה ש-דויד לוי, שאף פעם לא מחליף איתי שלום במיסדרון, הומין אר-תי לחדרי-ההנהלה בזמן האנרכיס-ט. כנראה שהתגליתי בפניו דווקא ב-הצגה זו. מפני שלפי התפקידים שהוא נתן לי בהצגות שלו, אני עדיין במצב של התבוננות, כש-לב של תקופת הרצה ונסיין. זה נותן לי הרגשה של צעיר ורענן כזה.

כאוחו מעמד הוא הודיע לי שאני מועמד לשחק את "אחד ה-תפקידים הגדולים ביותר ברפר-טואר העולמי. הודעו עמי מהתרגי-שות. הייתי צריך לעצור בעדי-לא ליסול על צווארו ולהתנשק איתו. באותה שנייה נזכרתי ב-מאמר של רשי" שכשעשיו ועקב התנשקו זה עם זה. היתה זו בעצם נשיכה. צוואר יעקב התי-קשה וכתוצאה מזה נפלו שיני עשוי. פחדתי מחזרה על המעמד מסמרה-השיער הזה. הסתפקתי ב-לחיצת יד חברית.

כעבור חצי שנה ניגשתי אל המנהל האמנותי וביקשתי להחליף

יב, וגומר בדיאלוג עם עצמו. התחבטות, מאבק בין דיסקרטיות ונאמנות ובין התרחשות פנימית בוערת. קשה להגיע לאיש. הוא נכנס לדמות אחת, עושה אתה-תא בשנייה ויוצא בשלישית.

"האנרכיסט היה אתגר גדול ב-שבילי, אם כי עשיתי תפקידים גדולים גם קודם לכן. מבחינה פיסית זה היה מאמץ עצום. כי לא ירדתי מהבימה מתחילת ה-הצגה ועד סופה. מבחינה טכנית זו היתה הודמנות מפוארת לרכו את הידע וכישרון-המישחק שבי בתפקיד שבו גילמתי שוש דמר-יות. ושהמעברים בו היו מאוד חריפים. היה כאן הכל - בורר-לסקה, פארסה ומישחק רציני.

באפריל 82, אחרי ההצגה, יצאתי לחופשה בת שנה. לא היה באופק שום תפקיד מעניין שהו-עדי לי התיאטרון. באותה תקופה היו לי שלוש הצעות לשחק שלי-שה תפקידים מרכזיים בסרטים באיטליה. ביניהם ננה של אמיל-זולא. בכימויו של דני הלמן. הזכרת קודם שחופשה מהנני-אטרון זה כמו לצאת למידבר.

"נכון", הוא מהסס. "יש כאן איזשהו מידבר. זה כמו לצאת מבית אבא ואמא לא בזמן הנכון. יצאתי מהבימה בתקופה שבה יכולתי לתרום תרומה חשובה ל-תיאטרון. כך לפחות אני מרגיש. נדמה לי שהתיאטרון ויתר בקלות רבה על השירותים שלי, ולא רק שלי. התיאטרון שלנו היום רוצה להוכיח שאם יש אדמיני-ניסטרטור טוב, ויש מנהל אמנו-תי, או אפשר לעשות תיאטרון

אנחם גולו ויהודה אפרוני לפני שלושים שנה. הכרוחם התחילה בצבא והתפתחה לידידות עמוקה שנמשכת עד היום. משמאל: אפרוני וגולן בצילומי ננה של זולא.

האיינשטיינים אריק איינשטיין עם אביו, יעקב אייני-שטיין, בחברת אפרוני ב-1963. בתוך פת ההצגה אירמה להידוס שהועלתה אז בהבימה ושבה שיחק אריק.

חון בדיוק מה קורה בראש שלי, מעוררת בי פרץ של חיבה משר-נה. רגיש זאת מילה גסה בשביר-לו. אני כבר רואה שהראיון יהלך על חבל דק מאוד. של אסור לומר ומותר לומר, של אוף דה רקורד" ו"און דה רקורד", של חרטות על מה שאמר ועל מה שלא אמר.

החיים מלאים סתירות

יהודה אפרוני, 51, טמפרמנט סוער ורבי-גוני, שחקן קבוע ב-הבימה זה שלושים שנה, קיבל את פרס אשמן בדיוק באמצע שנת-החופשה שלו מהבימה. מילכוד?

"החיים מלאים סתירות". הוא מנסה להלך על ביצים. מי כמחה מכיר את המידרכה הזאת. מת-ייסר. פותח בטיעון לוגי לא מח-

את פרס אשמן קיבל על מישחקו במוותו של אנרכיסט מפוקפק של לדרי פו. הצגה ש-בוימה על-ידי מיקי גורביץ וקצרה הצלחה מסחררת בהבימה לפני כשנה. הביקורות יצאו מ-עורן.

איך הגבת לפרס?

חנה רובינא בחברת יהודה ואשתו הראשונה אולי שוקן, בחיאתרון שרה ברנהרד בפאריס, בעת שלמדו שם. רוע בפאריס. אולי היתה בהריון עם בנם הבכור.